

Prelates brev (maj 2010)

Prelaten kallar till att som den helige Josemaría så många gånger gjorde lämna all det vardagliga livets oro vid vår Frus fötter.

2010-05-21

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi inleder denna månad, som särskilt ägnas åt jungfru Maria, inom det marianska år som vi firar i Verket. Vårt hjärta och våra tankar går

direkt till jungfru Maria, Guds moder och vår moder, för att tacka henne för de oräkneliga bönhörelser som vi hela tiden får genom hennes förbön. Vissa känner vi till och andra är vi inte medvetna om; men inget är mer säkert än att Gud, för att hedra sin Moder mer, vill skänka oss sin nåds skatter genom att betjäna sig av jungfru Maria, som alltid är i nära förening med och helt tillhör sin Son. ”Marias moderliga förmedling överskuggar inte Kristi enda och fullkomliga förmedling”, förklarade Johannes Paulus II då han kommenterade några texter i Andra vatikankonciliet. Tvärtom, tillade han, ”långt ifrån att vara ett hinder i utövandet av Kristi enda förmedling, understryker Maria dess fruktbarhet och verkan.”[1]

Under dessa dagar tackar vi henne konkret – ursäkta parentesen – för prästvigningen av de 32 bröder till er, som jag kommer att viga den 8

maj i Sankt Eugeniobasilikan. Låt oss be till jungfru Maria för dem och för alla präster.

Den kristna andlighetens historia är full av exempel på vår Frus moderliga omsorg om sina barn, som hon bistår med särskilda nådegåvor. Den äldsta Mariabönen, *Sub tuum praesidium*, som den helige Josemaría upprepade så ofta, härrör från 200-talet och uttrycker denna tillitsfulla säkerhet: ”Vår tillflykt och räddning, se, vi skyndar till dig, heliga Guds moder. Hör våra böner, hjälp oss och befria oss, och beskydda oss i lidanden och faror.

Lämna oss aldrig i nöden, bär oss alla dagar, ärorika Jungfru, du högt välsignade.”[2]

Vi har alla i vårt liv erfarit jungfru Marias välgörande närvaro som vill leda oss till större förtrolighet med Herren. Av denna anledning, och för att hon förtjänar det – det finns

nämligen inte någon skapad varelse som har större värdighet än Jungfru Maria: bara Gud är större än hon – kommer vi aldrig någonsin att tacka henne tillräckligt för hennes omsorg om oss eller att lovprisa henne så mycket hon egentligen är värd. Så här uttryckte sig den helige Josemaría i enlighet med den kristna traditionen. ***Teologin har i forna tider kommit fram till ett visdomsord som sammanfattar de kristnas kärlek till Guds moder: de Maria, numquam satis, vi kommer aldrig att kunna överdriva när vi talar och skriver om hennes värdighet, som gav sitt kött och sitt blod till den andra Personen i den heliga Treenigheten.***[3]

Dessa anledningar utgör grunden till den marianska fromheten som blommar världen över på ett märkbart sätt dessa veckor. I vårt fall tilläggs flera särskilda anledningar

som inbjuder oss att umgås med vår moder med särskild tillgivenhet. Jag syftar till de två årsdagar som firas denna månad: vår Faders första vallfärd, till Sonsoles 1935, och novenan inför vår Fru av Guadalupe 1970. Att vi tacksamt kommer ihåg dessa händelser, som redan tillhör Opus Deis historia, leder oss till att betänka, som Benedikt XVI påpekar, **att med inkarnationen av Guds Son steg evigheten in i tiden (...). Tiden har så att säga "rörts" av Kristus, Guds och Marias Son, och av honom har den fått nya och överraskande betydelser: den har blivit frälsningens och nådens tid.** [4] Därför, säger påven som slutsats, bör vi **sätta livets olika händelser – viktiga eller små, enkla eller oförståeliga, glada eller sorgliga – under frälsningens tecken och ta emot Guds kallelse till ett mål som ligger bortom tiden: evigheten.** [5]

De två datum i vår historia som jag vill ta upp åskådliggör klart och tydligt denna Guds *insteg* i människornas historia, och konkret i historien av denna del i Kyrkan, Opus Dei.

Den 2 maj 1935 – imorgon är det 75 år sedan – inledde den helige Josemaría vanan att göra en *majvallfärd*, från vilken så många andliga frukter kommit. Allt sedan dess har tusentals personer lärt sig att visa jungfru Maria sin sonliga tillgivenhet på ett förtroligt sätt. Jag föreslår att vi anstränger oss mer denna månad för att få många vänner att följa med oss på dessa Mariabesök. Vi vill tacka Jungfru Maria för hennes omsorg om Kyrkan och om var och en av oss.

Ett vardagligt umgänge med vår Fru är ett tydligt bevis på att en person lever i en kristen miljö. Vi begår säkert misstag på vår vandring –

ingen är ju fullkomlig på jorden –
men den som ber uthålligt till
jungfru Maria och kanske ber de
böner som lärdes i barndomen och
inte överger dem visar att det i hans
eller hennes hjärta finns en själ med
kristet liv, och vår Moder kommer att
hjälpa denna person: nu och även i
vår dödsstund, som vi ber i Hell dig,
Maria.

Vi vill smitta av vår sonliga kärlek till
jungfru Maria. Inbjudan till våra
bekanta, vänner och släktingar att
följa med i en majvallfärd kan hjälpa
dem att finna den glädje och frid som
vår Moder ingjuter i dem som
erkänner att de är hennes barn.
Hoppas att många kvinnor och män
får vanan att be rosenkransen
dagligen. Övervinna vi bestämt vår
falska mänskliga hänsyn för att våga
inleda dessa slags samtal? Leder
kärleken till Maria oss att vilja
människors bästa?

Vi har en annan viktig årsdag för vår familj denna månad: 40-årsdagen av vår Faders resa till Mexiko för att be inför vår Fru av Guadalupe. Jag kommer ihåg överraskningen och glädjen hos oss som var vid hans sida rent fysiskt då han den första maj 1970 meddelade att han hade bestämt sig för att göra denna resa. Han såg genast till att de nödvändiga förberedelserna vidtogs, och på morgonen den 15 maj nådde han mexikansk mark. Ledd av sin kärlek till Kyrkan, påven och människorna ville han anförtro Jungfru Maria sitt hjärtas böner. Han förklarade det så här: ***Vad ber Fadern om? Inför vår moder, den heliga jungfru Maria, den bedjande allmakten, ber Fadern om fred för världen och för Kyrkans, om Verkets väl och om helighet för var och en av sina döttrar och söner.***[6]

Redan under flyget till Amerika märktes vår grundares intensiva

samling. Så snart han kom till Mexiko City visade han sin önskan att direkt gå och be inför vår Fru av Guadalupe, fast klockan var tre på morgonen. Det var inte möjligt eftersom basilikan var stängd den tiden på dygnet. Så snart läkarna och hans söner tillät det (han behövde nämligen vänja sig vid höjd- och tidsskillnaden), förflyttade han sig till *La Villa* [*], i sällskap med flera av sina söner. Det var hans första besök till Mexiko. Efter att han hälsade på Jesus i sakramentet, knäföll han i koret och var försjunken i bön under cirka en och en halv timme. Under loppet av denna tid fylldes kyrkan med vår Faders döttrar och söner, medarbetare och vänner som ville be tillsammans med vår grundare.

Eftersom denna bön drog ut på tiden, gjorde fader Pedro Casciaro, som var regionalvikarie då, vår grundare uppmärksam på vad som hände. Vår Fader, som skydde allt slags

iögonfallande beteende, avbröt då sitt samtal inför Guadalupebilden och bad om ett sätt att undvika denna belägenhet. Från och med dagen efter, och under resten av novenan, använde han ett dolt burspråk, som var något obekvämt, men som hade fördelen att sitta ganska högt upp, ganska nära Mariabilden, utom synhåll för folket. Där kunde den helige Josemaría vända sig till vår Fru av Guadalupe med enormt förtroende och tala till henne högt för att uttrycka sitt hjärtas behov inför henne.

Lyckligtvis kunde vi anteckna det som han sade under dessa samtal med Maria, i vilka han dessutom inbjöd dem som var på samma plats att delta.

Det var en mycket intensiv sonlig bön av fullkomlig överlåtelse åt Guds vilja, och samtidigt anspråksfull, som ett litet och tillitsfullt barns. Den första dagen av novenan i

burspråket, den 17 maj, föreslog han, efter ett par minuters personlig meditation, att vi tillsammans skulle be rosenkransens tre delar och vara tysta en stund efter varje hemlighet. På slutet läste han några ställen i evangeliet, där vår Herre understryker behovet att be om saker. Jag återger bara några ord av denna bön, som ni har säkert läst och betraktat vid andra tillfällen, åtminstone delvis.

Jesus säger så till oss: allt det som vi ber om med tro kommer att bli oss givet. Och tro, det saknar vi inte, eftersom du, Herre, ger oss den. Detta löfte, fullt av säkerhet, kommer aldrig att tappa kraft, eftersom dess ord, Herrens ord, aldrig kommer att försvinna. Vi är här, som representanter för tusentals människor, och vi har kommit för att be, att be som ett litet barn som är övertygat om att andra måste lyssna till honom. Vi

ber som ett litet barn, som en liten familj, och jag vill att Verket alltid skall vara sådant: en mycket förenad liten familj, även om vi är utbredda överallt. Och vi är anspråksfulla när vi ber dig och använder oss av din moders förbön, övertygade om att du måste höra oss. Iterum dico vobis – säger den helige Matteus till oss – quia, si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quamcumque petierint fiet illis a Patre meo qui in caelis est (Matt 18:19). Vi ber dig om hjälp, förenade med det folk som är här nu, med prästen som firar, med den hyllning som ges din moder. Vi säger det, och de säger det med stor tro och med förhoppningen att du hör oss på alla jordens vägar. Det är en kontinuerlig bön från människor i alla slags situationer, folkslag och språk. Deras bön är vår bön, och åt dig, Herre, riktar vi en oupphörlig bön

genom din moder. Med dessa ord ger jag er ett tillfälle att känna ansvar att fortsätta be Herren, även när själen är torr och har det svårt att ha denna levande dialog med honom. Trots våra svagheter och trots att vi inte vet vad vi skall säga, räcker det med att vilja tala till honom så går det i uppfyllelse, och så kommer vi att uppnå det vi saknar.[7]

Låt oss stanna här en stund, mina döttrar och söner, för att se om vi nu i dessa stunder och alltid förlänger vår Faders bön, mycket förenade med hans bön – som i himlen blivit varaktig – för Kyrkan och för Verket. Det gör inget att vi ibland känner oss torra, att hjärtat inte verkar finnas med under våra bönestunder eller muntliga böner. Den helige Josemaría anmärker på detta:

bekymra er inte, säger jag igen, om ni saknar glöd, om det är svårt att försjunka i bön. Vi är som

***vaktsoldater som gör sin plikt;
som soldater, men också som
barn. Om vi inte vet vad vi skall
säga, men vet att vi bör hålla bön,
kan vi be som soldater; men som
barn, med tro. Vi påminner honom
nu, även om det bara är med
munnen, att hålla sitt ord, att vi
ber för att han skall lyssna: det är
en anspråksfull bön som vi riktar
till Fadern, med stöd i hans Sons
löfte, men anspråksfull på det sätt
som barn är anspråksfulla.
Naturligtvis vänder vi oss till
Maria, till hennes allsmäktig
förbön: Moder, hör oss! [8]***

Jag tror att var och en av oss vill be
eller lära sig att be på det sättet, med
samma fulla förtroende och tillit till
himmelens moder. I dessa tider, som
jag så ofta påmint er om, bör vi
konstant förnya vår bön för Kyrkan,
för påven och hans medarbetare: för
biskoparna, för prästerna och hela
Guds folk. Låt oss bära fram dessa

böneämnen inför vår Fru under
vallfärderna i maj med stor
intensitet. Tror du att de personer
som du umgås med skulle känna sig
inbjudna att älska jungfru Maria, att
söka hennes beskydd, om de kände
till din kärlek till henne?

Men vi bör be fulla av förtröstan,
med den tro som förmår förflytta
berg, som vår Herre försäkrade. Låt
oss fortsätta att lyssna till vår Fader i
denna första bön som han bad högt
inför vår Fru av Guadalupe. **Omnia
quaecumque orantes petitis,
credite quia accipietis, et evenient
vobis (Mark 11:24). Tro att ni skall
få allt det ni ber om i er bön, då
blir det så. Det blir så! Dessa ord
innebär en säkerhet för oss.
Hennes Son har talat till oss,
hennes Son som inte kan ljuga!
Och från vårt håll behövs tro. En
tro som vi redan har, därför
kommer vi för att be! Men
därutöver säger vi till honom med**

denna bön: adauge nobis fidem! (Luk 17:5). Vi måste framhärda, en gång och annan, alltid, såsom vi gjorde när vi var små med våra mammor, på samma sätt! Vi som är här nu ber för alla i allas namn, även när vi personligen inte brinner så häftigt själva, när det är jobbigt att börja prata, att säga det vi vill till dig. Omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur (Luk 11 :10). Det är Jesus Kristus som talar igen, enligt det den helige Lukas lämnade nerskrivet efter sig. Så tydligt har han sagt det, så att vi inte skall glömma det: den som ber får. Därför måste vi fortsätta be, och vi bör våga be med förtroende och vara anspråksfulla. Det är därför vi har kommit hit, och detta bör vi anstränga oss att göra, så att vår bön blir ständig och full av ihärdighet. Vår moder, tala du i stället för oss, och få oss att alltid be mer.[9]

Jag slutar här, mina döttrar och söner, även om vår Faders bön fortsatte en lång stund till. Men jag måste påminna er om att vi i andra halvan av maj kommer att fira framför allt tre viktiga liturgiska högtider: Kristi himmelfärd, den helige Andes ankomst vid Pingst och den heliga Treenigheten. Om vi vänder oss till jungfru Maria, kommer hon att få oss att förbereda oss bättre för att ta vara på dessa högtider, som hon redan gjorde med Jesu första lärjungar. För mig är det tydligt att Herren ville att hon, efter hennes dolda och tysta liv, skulle vara synligt närvarande när Kyrkan uppenbarade sig i nattvardssalen, så att apostlarna skulle erfara hur man älskar Jesus, Treenigheten.

De sista dagarna i maj bör leda oss att på djupet dröja kvar vid Pingstens liturgiska högtid. Låt oss stanna kvar vid henne som är Kyrkans moder och den helige Andes tempel: det

kommer alltid att vara det bästa sättet att ta emot Hjälparens gåvor och frukter. Som alltid ber jag er att frambära mina böneämnen – ni är alla med i dem – till jungfru Maria, förebedjerska och bedjande allmakt, så att vi når djupare i vår förtrolighet med Gud Fader, Gud Son och Gud den helige Ande.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 maj 2010

[1] Johannes Paulus II, Mariakatekes i den allmänna audiensen, 1/10 1997.

[2] Tidegården, Mariaantifon i slutet av kompletorium.

[3] Den helige Josemaría, artikeln ”La Virgen del Pilar”, publicerad postumt i ”Libro de Aragón”, Saragossa, 1976.

[4] Benedikt XVI, Predikan vid årets slut 31/12 2009.

[5] *Ibid.* [6] Den helige Josemaría, oktober 1970.

[*]Så kallas Mariahelgedom i Mexico (övers.anm.)

[7] Den helige Josemaría.
Anteckningar tagna i
Guadalupehelgedomen, 17/5 1970.

[8] *Ibid.* [9] *Ibid.*

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelates-brev-maj-2010/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelates-brev-maj-2010/) (2026-03-10)